

Kilépett a szűk dobozból

A SZÜRKE HÉTKÖZNAPOKON ki ne játszana el a gondolattal, hogy hátat fordít mindennek? Kevesen vannak, akik nem próbálják elhessegetni e hangulatot, hanem engedik, hogy az érzés magával ragadja őket. Baross Panni, aki ma bloggerként és utazóként ismert, felszámolt mindent, és vett egy repülőjegyet Nepálba. Csak oda...



Bátorság, kalandvágy, rugalmasság? Nagy kérdés, mi kell ahhoz, hogy fejest ugorjunk egy teljesen ismeretlen életbe. Baross Pannit néhány éve elkapta a wunderlast, a vándorlási láz. Feladta a budapesti állását, kiürítette a lakását, és nekivágott a nagyvilágnak. Nepálba szőtt a repülőjegye, de mint kiderült, nem röpké kikapcsolódásról volt szó. Ez három éve történt, és ma Penangban, a Maláj-félsziget festői tengerpartján él.

– Hívást éreztem, nem tudtam ellenállni, útra kellett kelnem. Mindenhol figyeltem a jeleket, s azok mind azt mutatták, hogy ez az én utam. Addig én is tettem, amit elvártak tőlem: tanultam, dolgoztam, tel-

jesíttem a kötelességeimet. Csak-hogy rám tört az érzés: ki kell lépnem a dobozból, amibe bezárva éreztem a lelkem – meséli az egri kötődésű nő, akivel egy itthoni úti beszámoló előtt beszélgettem.

A barátai persze óvták attól, hogy hülyeséget csináljon, fejest ugorjon az ismeretlenbe, s arról faggatták, miből fog majd megélni, ha otthagya a versenyszférát, miből telik majd neki a számlákra.

– Azt a vonzást más nem érezhette, csak én, nem értheti, miért döntöttem így. Bármi is lesz, ez az én saját örültségem. Mindenkit arra biztatok, hogy legyen az utazás vagy bármi más, de merje követni az álmait – magyarázza Panni. Nem

hagyta magát elbizonytalanítani. Valahol legbelül érezte, hogy minden rendben lesz. A legszükségesebb holmijait becsomagolta a hátizsákba, beletett egykilónyi pogácsát – ha nem is hamuba sültet –, és hamarosan Nepálban landolt a gépe.

Mutatja a fotókat. Nem csak festői, hófödte hegycsúcsok szerepelnek rajtuk, de a nepáli élet hétköznapi oldala is. Az egyik kép egy vendéglátó családnál készült, ahol a földön kuporogva költik el a vacsorát és evőeszközt sem használnak. Dolgozott önkéntesként, hol jogát oktatott, hol fizikai munkát végzett. Máskor tíznapos csendes elvonuláson vett részt. Meg kellett szoknia, hogy nélkülözze a fürdőszoba, a hideg-meleg

víz és a fűtés „luxusát”. Szinte be-szippantották a hegyek. Minden fo-tóján látszik, hogy sugárzik az arca. Magára talált. Ráébredt, hogy nincs szüksége a tárgyak sokaságára, boldog azzal a néhány ruhával, ami belefer a 40 literes hátizsákba.

– Jöttek persze nehéz napok. Amikor elengedtem az aggodást, és hagytam, hogy történjenek a dolgok, akkor mindig érkezett a megoldás – meséli.

Nepálból – ahol nem csak az utcán, de a szobában is 5-6 fok volt már éjjelente – dideregve indult tovább. Következett Thaiföld, ahol forróság és trópusi gyümölcsök sokasága várta. Képeslapba illő thai és maláj tájakról mutat felvételeket. Azúrkék tenger, fehér homokos part, narancsszínű naplemente. Panni pedig ott ül és jógázik. Nem csoda, hogy egy idő után úgy érezte, szeretné megmutatni másoknak is, milyen az élete, ezért blogot indított Travel&Yoga néven.

Az élmények mellett szinte eltört a cserébe vállalt önkénteskedés, ami lehetett takarítás vagy kisegítő munka egy hajón. Máskor egy ázsiai étterem pörgős konyháján segédkezett, ahol először vigyázzba vágták magukat a beosztottak, mert azt hitték, ő az új séf. Úgy beletanult a sütés-főzésbe, hogy Penangban, ahol végül lerakta a hátizsákját és letelepedett, karácsony táján mézeskalácsot sütött, s azt árulta a helyi piacon. Próbaképpen hazai specialitásokkal is előrukkolt, így például paprikás csirkével. Az ázsiaiak is élvezettel kóstolgatták e fogást, csupán egy bajuk volt: sehogy sem tudták megszokni a nokedlit. Úgy döntöttek, ők már csak maradnak a rizsnél. Hamarosan köré sereglettek a kinn élő magyarok – és Pannit megismerve nem csak a nokedli, de a barátság kedvéért is.